

Че оттамъ се тебѣ хили
И на горски самодиви!

Че той батя си измами,
Та хайдутинъ върлъ направи:
А тебъ, дъще, клета, мами,
Баща, майка ти остави!»

Отъ тѣзи клетви се събуди
И Стоянкинъ баща стари:
Той излѣзе и се чуди,
И въ главата се удари.

Но катъ видѣ той Дойчина,
Дъщеря си и милъ сина,
Попоглади си брадата
И извика къмъ гората:

«Горо, горо, майко мила,
Толкозъ годинъ си хранила
Мене, горо, юнакъ стари,
Съ отборъ момци и другари. —

Храни, горо, таквизъ чеда,
Дордѣ слънце въ свѣтътъ гледа,
Дордѣ птичка въ тебе пѣе,
Този байракъ да се вѣтрѣе!»

Хр. Ботевъ.
